

Apagada cultural, ara?

«La cultura serà necessària a mesura que anem sortint de l'estat de xoc en què ens trobem. Més val que reservem les forces per a llavors»

Està carregada de raons l'"apagada cultural" de quaranta-vuit hores, desconvocada parcialment. Parlem d'aquell sector productiu el màxim responsable del qual surt en roda de premsa a anunciar que no aplicarà cap mesura específica per a la seva gent encaminada a combatre la crisi més greu des de la Segona Guerra Mundial. Una inacció i una franquesa que no es veuen cada dia. Sembla que aquest divendres s'ha mogut peça a Madrid per rebaixar els ànims. Ho celebren. Però, pel que fa a l'apagada, no sembla clar que hagi estat una iniciativa oportuna sortir amb la pancarta sectorial en aquest moment en què el país i el món es debaten, i no és cap metàfora, entre la vida i la mort.

Ara que culminem cada jornada fent el recompte de cadàvers, en què treballadors del sector sanitari, i de l'alimentació, i del transport, i molts d'altres, es juguen el físic treballant a la trinxera, col·locar les demandes del món cultural en primer pla pot grinyolar a moltes oïdes. En moments d'emergència s'atenen les prioritats, i no entendre-ho comporta que la realitat et passi pel damunt. I això no vol dir que músics, actors, promotors, tècnics de so, mànagers o muntadors d'escenari hagin de callar: es tracta només de buscar el moment, quan les hores més cruentes d'aquest malson hagin quedat enrere.

Tenim un problema de fons amb la cultura en aquest país que no arreglarem ara, en un context tan crític, donant a entendre que els nostres problemes són més urgents que els dels altres. Pel que fa a la música, els dèficits són endèmics. Hi ha un daltabaix que encara cueja i que es remunta a gairebé dues dècades enrere, quan davant del conflicte d'interessos amb la indústria de telecomunicacions, els successius governs espanyols van apostar pel cablejat exprés i per la vista grossa davant el flux alegre i de franc de discografies i pel·lícules, que era una de les gràcies de contractar una línia d'ADSL. El gruix de l'opinió pública, com sabem, ho va trobar la mar de bé, i va prosperar així una noció gratuïta de la música que la posterior entrada en escena de les plataformes d'*streaming* ha matisat sense resoldre-la del tot, en particular pel que fa al capítol de tresoreria de músics i compositors, gent que des de sempre ha mantingut aquest hàbit pintoresc de menjar calent cada dia.

Just abans d'escriure aquest article, m'ha arribat un whatsapp amb l'enllaç que anunciava "un regaló increïble". Es tracta de la connexió amb un bot d'allò més útil: "*Ponéis el nombre del grupo o cantante, y toda su discografía gratis para escuchar y descargar*". I afegeix, amb tota consideració: "*Saludos y ánimo*". Sí, el responsable d'aquest whatsapp ens dona ànims, en aquestes circumstàncies difícils, tan sensibles i propenses a l'empatia, a costa de contribuir a arruinar una mica més encara els creadors de música. I molta bona gent del país s'encarrega d'ajudar-lo en el seu propòsit tot compartint aquest servei tan simpàtic amb tots els seus contactes.

Però aquesta història ve de molt lluny i la queixa no és sexy. Tenim molts motius per pensar que aquest país (Catalunya o Espanya, tant se val), en termes de consum cultural, s'ha quedat a mig fer si el comparem amb els nostres veïns nord enllà, i com gairebé sempre, hi ha responsabilitats a l'àmbit públic i també en l'individual. Però la cultura, entesa no només com un mecanisme d'acumulació de coneixements, sinó com una gimnàstica del pensament, serà necessària a mesura que anem sortint de l'estat de xoc en què ens trobem. Més val que reservem les forces per a llavors.